

SÕJAHÜÜD

PÄASTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 111

Oktoober 1938

10. aastakäik.

P'ÄASTEARMEE

Rahvusvaheline peakorter, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti peakorter, Tallinn, Tatari 30—2.
(Telef. 419-68.)

Peasekretäri märkmeid.

Kirjut. kolonel R. Sjööblom.

MEIE JUHID. komandör Bower abikaasaga, peavad sügisesi retki Soomes. Nad on külastanud palju korpuseid ja nüüd nad juhatavad mitmeid ohvitseridekoosolekuid. Hiljem sügisel külastavad komandörid Eestit, kus iga korpus saab osa nende külastusest. Samal ajal peavad nad ka Eestis ohvitseridekoosolekuid. Palju vastustat ja rasked koormad on nende õlgadel, alaliselt nad peavad arutama tähtsaid küsimusi. Palugem Issandat, et tema peaks komandöri ülal ja aitaks neid nende paljunõudvas töös.

MINU KÜLASKÄIK EESTIS. Mul oli suur rõõm külastada esmakordselt Eestit. Reis Helsingi ja Tallinna vahel nii sinna kui tagasi, oli väga ilusa ilmaga. Mul oli rõõm kohata major Dahli ja kapteneid Lutheri ja Heinosti, kui laev saabus Tallinna. Kohe läks teokond edasi, kapten Lutheri saatel, autobusega jaama ja raudteega Rakverre. Siin meid kohtas rõõmus ja sõbralik kapten Nurmela. Kenas ohvitserikorteris võitis proua Nurmela meid vastu parimal viisil. Rakvere linn jättis oma puhaste tänavatega ja toredate ehitustega hea mulje. Ohtune koosolek oli hästi külastatud. Auline väim valitses, ja neli hinge otsis armu Jumala juurest.

Järgmisel hommikul jätkasime teekonda *artusse*, kus meid kohtas enesekindel ja teadlik kapten Muul, kes viis meid korpuse, kus proua kapten Muul ja leitnant Høbelaid tervitasid meid südamliselt. Päeva jooksul meil oli võimalus vaadelda ilusat ülikooli-linna selle parkidega ja monumentaalsete ehitustega ning ausammastega. Ohtusel koosolekul meil oli hea, õige armeerpublik. Koosolekul oli elu ja indu, ning ta lõppes kolme hinge ristis juures.

Järgmisel hommikul olime juba õige varakult liikvel ja sõitsime tagasi Tallinna. Major Dahl viis meid uude ohvitseri elukorterisse, kus nad just olid kolinud, ja kuhu läheb ka religioosne peakorter. Address on Tatari 30—2. Proua major Dahl tegi oma üllapremat küllalist vastuvõtmiseks vääriliselt viisil. Ohtul oli hea koosolek Tallinna II. Hästi rahvast ja kolm hinge ristis juures. Kaptenitel Bleesil ja Tennenil on kindlasti hea aeg korpuses.

Mida mõistame usuvõitluse all?

Kirjutanud komandör S. L. BRENGLE.

„Võitle head usuvõitlemist.“ (1. Tim. 6:12.)

Keegi sõber, kelle juures ma kunagi õöbisin, otsis pühitsus-õnnistust; järgmisel hommikul ta andis oma tunnustuse einelaua juures. Ta ütles olevat kahelnud, kas üldse leidub sarnast kogemust, kuid Päästearmea koosolekuid külastades, ta olevat hakanud uurima seda piiblivalgusel. Samuti olevat ta pannud tähele nende elusid, kes tunnistasid olevat läbi elanud midagi sarnast. Tema raskus näis olevat, tulla selle kohani, et ta võib omada seda usu läbi. Ta oli lootnud saada puhataks ja oodanud seda igatsusega. Siis aga tuli ta selle kohani, et ta nägi, et just praegu ta peab saama puhastust; siis algas tema usuvõitlus. Tema võitis ühest tõutuse otsast kinni, ja saatat võitis teisest, ja nüüd algas võitlus, kes pidi saama võidu.

Vaenlane oli võitnud mitmel eelmisel korral, kuid nüüd mees ei tahtnud loobuda nii kergesti, ta astus armutrooni juurde, et saada osa tõutusest. „See pärast läki nüüd julgusega armu aujärje juurde, et meie halastust saame, ja armu leiamesel ajal, kui meile abi tarvis on.“ (Ebr. 4:16). Vaenlase võidab usu läbi. Vend võis saada puhta südame õnnistuse, ja sel hommikul ta ütles: „Jumal täitis mind eile õhtu oma püha Vaimuga.“ Tema rõõmus häälekõla ja särav nägu tunnistasid tema sõnade tõsidust.

Viimane asi, mida pühitsust otsiv hing peab jätma, on uskmatus kindlus; seda seisukohta katsub vaenlane pidada enesele nii kaua, kui iganes võimalik. Sa võid lüüa teda igast postist, ja ta ei muretse palju sest, aga kui sa tungid peale sellele tema kindlusele, katsub ta seista vastu kõige oma kavalsusega ja valedega. See ei tähenda temale palju, kui inimene loobuvad välistest asjadest. Keegi laimatu patune teenib tema otstarvet sama hästi kui kõige suurem patune. Ma ei ole täiesti kindel, kas mõni inimene ei ole hullum, kui saatat soovib seda, sest ta teeb halba propagandat temale. See ei tee talle ka mitte palju muret, kui keegi inimene loobab pühitsusele. Ma mõtlen, et see isegi meeldib talle kannis palju, kui ta suudab teda vaid pidada kaugemale minemast. Kui aga otsiv hing ütleb: „Tahan nüüd teada, et olen pühitsetud, pean nüüd omama võidu, ma ei või olla kauem ilma Vaimu tunnustuse, tahan teada, et Jeesus puhastab mind praegu,“ siis valetab vaenlane ja tarvitab kõik oma osavust, et petta hinge ja juhatada teda kõrvalteele.

Mitted ütlevad, et nad võitlevad vaenlase vastu, ilma et nad ise teaksid, mida nad peaksid mõtlema selle all. See on usuvõitlus, võitlus tõutustest kinni hakkamiseks, vaatamata vaenlase valele, ja uskumiseks, et tõutused püsivad, vaatamata enese tundeile. Kas Jumal näib täitvat oma tõutusi või mitte, on siiski tarvis jääda sõnakulmiste seisukorda.

Sarnastes oludes saab Pauluse sõna Timoteusele oma täieliku väärtuse: „Võitle head usuvõitlust!“ Võitlema ei tähenda tagasitõmbumist näilikkuse ees või edasilükkamist sobivamale ajale, ega ka jätta tarvitamata oma jõude ja vahendeid. Võideld ei ole muud, kui tungida usalduses Jumalasse, läikiva mõõgaga, vaenlasele kallale.

Kui hing tuleb sellele seisukohale ja peab kõikumatult kinni tõutustest, kaob kõik udu ja pimedus ja hing võib astuda tiie päevavalgusse. On algu Jumalale! Siis ta võib teada, et Jeesus päästab ja pühitseb, ja saab siis täidetud alandliku kuidi ärarääkimata tunnetusega Jumala igavesest armastusest ja meeleheast.

Pühapäeval ma olin Tallinnas a I. Hommikune pühitsuskoosolek oli tõsine pühalik tund. Mitmed seltsilised tulid armutroonile. Pealelõunane vabaühkoosolek ilusas Kadriorus oli ka tund rikkalik õnnistusist. Mind rõõmustas, et nii palju muusikante ja sõdureid võitis osa koosolekust. Ka õhtune päästmiskoosolek ruumis oli väga auline. Tundsin erilist rõõmu nähet platvormi täidetuna sõduritest univormis. Kindlasti on Tallinna I korpusel ees auline

sügis ja talv. Seltsilised, võideldgem usut ja lootuses Issandale ja otsustagem kindlasti võita palju hingi Jumala riigile.

Abianded Tallinnas, kapten Eimann ja leitnant Olo, võtsid osa igast pühapäevast koosolekust. Proua major Dahl oli korraldanud laupäeva õhtul erilise koosoleku abiandetõhuvides. Laupäeva ja pühapäeva jooksul sai abiandetõhude ka mõned uued sõbrad juurde, kes lubasid toetada seda tööharu korrapäraselt igas kuus. Ma usun,

et abiandetõhul Tallinnas on suur tulevik, ja me loodame, et palju sõpru tahavad toetada abiandetõhudele nende tegevuses vaeste, haigete, vanade ja laste abistamises.

Olin ka rõõmus kohata en-v o i B a k u l i t, kellega ma tutvusin juba oma tegevusajal Leningradis. Ta on kõige nende aastate jooksul olnud ustav ja teinud head tööd Päästearmeele. Veel nüüdki põleb võitlusele tema südames, ja ta on tahtlik teenima oma Issandat ja kaas-õnnistusi nii palju, kui tema jõud jätkub. Jumal õnnistagu oma ustavat võitlejat.

Oli ka suur rõõm kohata härra Harald Dahlit, kellega ma mitmete aastate eest olin kirjavahetuses, ja kes mist- olin juhusel sirutanud välja oma abistavat käit ja nõudanud üles sooja sõprust Päästearmeele. Meie tänane alati Jumalat ustavate sõprade eest.

Korpused Eestis algavad just oma loikuspühadega. Loodame, et meie seltsilised ja sõbrad sirutavad välja oma abistava käit selles ettevõttes. Korpuste ökonoomne seisukord on suures tarviduses loikuspühade heaks õnnestumiseks.

Tallinna I korpuses on tarvis muretseada ahje ruumidesse ja valgustust hoovi, ja see läheb maksma umbes 200 krooni. Meie küsime: kus on need sõbrad, kes tahavad toetada korpust selles erilises väljaminekus?

Palve- ja ärasalgamine senädal on kõikjal oktoobrikuul, 23.—29. okt. on palvenädal ja 30. okt. kuni 5. nov. on eneseärasalgamisnädal. Palve ja ärasalgamine on sageli kuulunud Jumala riigi printsiipidesse, ja meie usume, et palve ja enesetalgamine tähendab palju meie töös ka praegu. Seltsilised ja sõbrad, võtke seda kui südameasja, ja Issand saadab õnnistusevoole meie töö üle ja millele igale ühele isiklikult.

(Algu 3. ltk.)

See ei saada läbikatsumisi kaugele, aga ta annab jõdu vastupidamiseks. Armastus ei lahuta vett nende ees, vaid kannab läbi jõgede. Ta ei jaha- huta tuliahju, vaid takistab leeki põletamast. Ta ei valgista sõda, vaid võidab iga elu- võitlust. Ta kinnitab sinu südant praegusel ajal ja on sulle valguks surmas. Oma alaliselt kannatliku meelega vaigistab ta kõiki sinu kurbusi, kergendab kõiki sinu koor- maid, tasandab kõiki sinu takistusi, rahustab kõiki sinu pisaraid.

Sest armastus on pikameel- leline, armastus on helde, armastus ei suurustele, ja maailma mitmesugustel võitluse- väljadel kiit sinu, millised enam võitmatud väed võivad kaista hinge, nii kui need kolm rühma, mis marsivad edasi armastuse armees.

Kärbsed.

Kirjutanud kindral E. BOOTH.

Palju tugevam kui elu lõvi-de pealting on kannatuse läbikatumine elu kärbeste poolt. Nendel on vastutus rohkem kui poole usklike kokkuvõrsemise eest. Sageli on meil arm, et võime kannatada tülakajuh, arm seista frondil. Aga mida vajame kõige rohkem, on arm vastupanemiseks kärbsedele.

„Armastus on pikameeleline ja lahke... ta ei suuruks.“

Kannatama meel asjades, millele võib vaadata kui väikestele ja tühistele meie elus, on põhjuseks, et pooled usklikest on vajunud kokku ning läinud tagasi maailma. Sellega, et antakse alaliselt maad kannatama meelele ja väljendustele, rikutakse rahu aluspind ning järele jääb eksitunud tunne, nii et ka iga väiksem rõõm jätab ometi tühjuse. Sarnane usk on täis pettumust. Ta ei või panna vastu igapäevasele vastuvoolule, need kitsad ajad, mis saavad

oma alguse peidetud lütest, mis omakord moodustatud kannatamuse tilkadest kõrgis või töökohal — ometi on nende jõud suurem kui võib arvata väljaspoolt.

Need ei ole äkilised sajuhood ja tsüklooniid, mis langetavad mägesid, vaid alaline vihm, vahetpidamata tilgutamine, mis tungis pragudesse ja lõhedesse, purustades massiivseid kogu- ja rikkudes neid looduse hiiglasti. Ja nii on tuhandete hingedega. Sellega, et alaliselt antakse maad tähtsusetule, kuid läbitungivale rõhumisele läbikatumise piiskadest, kaotatakse koopa nende vaimuliku jõu alla.

Nad suutsid panna vastu suuris kiusatusis, kui isa jättis oma perekonna ja viis oma nime häbiporri, või kui lapsed kanti hauda külmale kalmistule — aga nad ei ole kunagi veel leidnud usku, mis võiks olla vastupidav igapäevaseis raskusis, mis tulevad kaasa ajavooluga.

äraajamiseks ja võitmiseks kui elu suuris raskusis, just samuti nagu on tarvis rohkem jõudu tuhande kärbe püüdmiseks ja surmamiseks, kui kõige kavalama ja hirmsama neljajalgse võitmiseks. Aga neid kärbsed, mida nimetatakse elu eksitajateks, ei või kunagi püüda — nendega võib ainult kannatada, ja et kannatada neid pikameelega, see on üks suuremaid vaimulike võitute kujusid.

Hiljuti ütles keegi, kes otsis puhta südame õnnistust: „Kommändör, mul läheb kaupluses üsna hästi, ma võin seal naeratada ja laulda keset tagakiusu, kuid kõik ebamugav kodus võidab mind.“

Ma mõtlesin siis: „Jah, tema peab vastu tülakajule, nii nagu kolm eebrea noormeest, kuid teda võidavad kärbsed!“ Oh, ma tunnen mõnd usklikku kangelast, kes just langenud samal kohal. Oh, et kõik nutulaulud moll-duuris võiksid ilmutada, milline õnnetus on, kui terve uskliku elu võidetakse kärbestest! — Parem on kaotada oma ajalehe, kui kaotada oma rahu. Parem on olla välises rahutuses, kui viibida sisemiselt sõjas. Parem kaotada oma lõbbu, kui kaotada oma kroon. Parem kannatada õõsel, kui tumestada hommikuvalgust. Oh milline päästev, võiduandev, hoidev ja on selline arm, mis „kannatab kõik, usub kõik, loodab kõik“ ja „ei suurustele.“

Siis ma näen jällegi, et armastus teeb meid häiks kooliõpilasi, kes võivad pidada

ja päästmise vahel! Kui sageli on valude tülakaj, millesse varem pidid astuma, süüdamünd põlema valguse, mis juhatast terve perekonna Jumala juurde.

Ma vaatan kannatusele kui imelisele vahendile, millega maa peal võib saada aru teavast, ja Jumala paremale kanalile, mille läbi Ta võib valada inimhinge oma paremaid vaimuandide. Nii nagu see oli Jumala poolt ettenähtud tee maailma päästmiseks, nii on see alaliselt kannatustevool, mis kannab edasi kõige paremaid andeid hingele; ja see juba iseenesest võib olla põhjuseks mitmele pettumusele, rahutusele vaimus, mis võib kiusata ka kõige paremat meie seast ja panema meid küsimä: „Kas Jumal on unustanud omakseid?“ — Aga eluraamatus seisab selgesti kirjutatud, et valu näis olevat meie suurim võit.

Sellepärast, ära põgene ristist eest, ära pööra selja jõgedele, ära kaeba nii palju läbikatumise üle, vaid tuleta enesele meele, kuidas see võib muutuda suurimaks õnnistuseks sinu elus, omanda seda armastust, mis võib kannatada kõik — armastust, mis tunneb rõõmu kannatusis — armastust, mis juba ise oma kannatamise jõus vajab mingisugust raskust, et tuua esile oma täielist au.

Ilmutuse raamatus räägitud suure valguse hulga au seletus on, et igavene võit ja õnnistus sai neile osaks põhjusel, kuna nad tulid suurest viletsusest — kuna nad tulid sellest välja, ei põgenenud selle eest, vaid tulid läbi viletsusest — ja nad laulsid ja kiitsid Talle verd.

Milline sulg võib kirjutada, milline keel võib väljendada kõiki tihedaid läbikatumise metsi, kust nende kannatlikud jalad on läinud läbi, murede ise endale teed? Kahtlemata on nad nutnud palju, kuid niidid pühitakse kõik nende pisarad. Nad on tundnud, mis tähendab kui puudub leib ja nad on pidanud kannatama janu, aga Tall, kes on kesk aujärje ees, hoolitseb ise nende eest, ja juhatab neid eluvalle allikaile. Nad ei pea enam nälgima ega janunema.

Milline käsivars pidas neid ülal? Kust tuli valgus, mis valgustas nende teed? Kust tuli armastus, mis juhatas neid? Kõik peitus annis, millest Paulus kirjutab oma kirjas korintuse rahvale. Armastus! See võib pidada nõrka ülevall, anda jõudu nõrkenule, teha kõverad õigeks. Tõöst kõverduvad seljad, väsinud pead ja ületõotanud närvid võivad puhata armastusel!

(Lõpp 2. lhek.)

Siin tähendab olla vastupidav — igaal hommikul, pärastlõunal ja õhtul kestab alaline tülkumine.

Leidub suuri hulki igas kristlikus koguduses ja igas Päästearmee korpuses, kes näivad olevat kangelased võitlusaljal peale tungides vaenlasele, kui on mõni Koljat võita, või minna üle Joosua Jordani, olla vastupanev ja kindel toores tagakiusamises. Nad võivad seista vaatamata kõigele vaenlase pealetungile, kuid kärbsed, mis võitsid Vaarao, võidavad ka neid. Kärbsed surisevad nende kõrvus — läbikatsuvate seisukordade mõel nende kodus, tänaval või kontoris. Nad surisevad nende silmis — kui näiteks on kadunud ajaleht, mis on eriti kõitv ja päälegi kui see pandi kindlasti teatud kohale just sellele lauale. Nad surisevad nende suus — söök on külm, kui ta võiks olla ja peaks olema soe. Nad surisevad meie õõajal ja teevad pimeduse veel paksemaks. Ainult need, kelle kurvastuse pimedus on muutunud tunduvalt läbikatsuvaks raskete olukordade läbi, teavad, mida tähendavad sarnased õõhirmutised.

Kui mina kohtan kas päeva või tunni jõoksul sarnaste läbikatumistega, mis tumestavad minu plaane ja on minu kavatsuste ja eesmärkide ees, kas tead, mida ma siis ütlen? Ma ütlen:

„Vaarao kärbsed.“

Nad ei ole kindlasti mitte suured ega vägevad, ja siiski on tarvis rohkem jõudu nende

KÜLV —

*„Kes silmaveega külvavad,
lõikavad hõiskamisega.
Kes käib ikka peale ja nutab,
seemet külvi tarvis kandes,
see tuleb tõesti hõiskamisega,
ja kannab oma vihkusid“.*

Laul 126:5, 6.

Ene kui põllud on valmis lõikamiseks, peab neid kündma, äestama ja sinna külvama.

Kui Jeesus ütles oma järgijatele: „Tõstke üles oma silmad ja vaadake põldusid, et nemad ju valgendavad lõikusse.“ vaatas ta üle maa, mida küntud Jumala nuhtlustega ja millele külvatud prohvetite ja õpetajate töö ja ohvri läbi Moosese päevist kuni ristija Johannese ajani, ja mis kastetud nende pisaratega ja verega, kes pannud oma eluga piseri oma tunnistusele.

Kui Adoniram Judson, esimene ameerika misjonärina, tuli Burmasse, kündis ta oma põldu ja külvas sellele lootuses. Ta pidi võitlema vana ebasuguga ja oskmatusega, raskustega keeles ja võimaliku pimedusega.

Peale seitse aastat, millise aja jooksul ta ei näinud ühtki ümberpöörmist rahvas seas, kirjutas talle keegi sõber ja küsis, kuidas läheb tööga. Ta vastas: „Tuleviku väljavaated on siin sama heledad kui Jumala töötused.“ Põld hakkas juba valgendama lõikusse, ja vähe peale seda, kui ta kirjutanud oma sõbrale, võis lõikus alata peale aastate külvi — kolmkümmend tuhat hinge võideti Jumalale. Ei ole sageli, kui keegi inimene külvab pisaratega ja lõikab juubeldades, nagu Judson. Sageli peavad künda ja külvaja tegema oma töö lootuses ja laskma teisi tulla põldudele lõikama, ilma et viimaks mainitud ise oleksid töötanud seal.

Praegu näib kogu maailm

olevat suur lõikusväli, mis valgendab lõikusse ja ootab andunud ja osavaid lõikajaid. Mitme aastasajandi jooksul on küntud ja külvatud sõdade ja kannatuste, nälja ja katku, tormide ja maaväriseid läbi. Ja paikadel, kuhu need hädad pole ulatunud, on pettumuste ja murede ning kaotuste ja surma „labidas“ pööranud ümber iga mätast. Kõikjal on maapind ette valmistatud, ja seda tehakse veel nüüdki.

Mitme aasta jooksul on Päästearmee külvanud ja lõiganud suurel põllul. Peatungem nüüd siin ja vaadeldgem alata peale aastate külvi —

Mõtlege kõikidele pisaratele, mis valatud kadunud maailma pärast! Oh, kõikide ohvitseride ja sõdurite silmad, mis nutnud pisarajõgesid, nähes mehi ja naisi, kes heitnud kõrvale Jeesuse! Nende pisarad on langenud vihmamana. Osa sellest kuulub ka külvi juurde. Jumal mõtleb neile kõigile, neid hoitakse tema palge ees. Eks ta ole õel-

nud: „Kes silmaveega külvavad, lõikavad hõiskamisega. Kes käib ikka peale ja nutab, seemet külvi tarvis kandes, see tuleb tõesti hõiskamisega ja kannab oma vihkusid.“ (Laul 126:5—6).

Jumal ei unusta ustavate tööliste pisaraid, ja ka meie ei tohi unustada neid, vaid peame arvustama nendega, sest nad on osa lõikuse ettevalmistusest maailmas.

Mõtlege kõikidele palvetele! Palved maailma päästmiseks, palved omaste ja tuttavate eest, laste, paganate, jookide ja kõrtsmikude, hoorade ja rahaga mängijate eest. Mõtlege kõikidele palvetele vaenlaste eest, Jumala laste ja kõigi õigusteühajate eest, palvetele varjatud perekonnaringes, avalikkuses, tänavail, kõrtsides, maal linnas, tühjadel paikadel, džunglites, laevadel, rongidel, väikestes üksikutes kodudes ja surivoodi veerel. Kõik need palved tõusevad magusa suitsuna Jumala palge ette, ja nad toovad kindlasti osa lõikuse ettevalmistusest maailmas.

Mõtlege Armeed tunnistusele! Tunnistus patuorjusest ja tühjusest ning rahutusest, mis täidab patulõbusid proovinud südant. Tunnistus püha Vaimu eluandvast ja veendele toovast jõust ja absoluutsest teadmistest, mida ta annab ühest elust teisel pool hauda ja tulevasest kohtust.

Tuleta meelde kõiki tunnistusi, mis antud patuandestusest, päästmiskindlusest ja troostist püha Vaimu läbi. Tunnistused sisemisest, varjatud, vihatud patu ligiolust ja võimust, ja vabastusest ja puhastusest seesasuvast patust. Tunnistused püha Vaimu vastuvõtmisest ja armastuse täielikumaks muutmisest.

Tuleta meelde pikka rida tunnistusi kuulnud palvetest, jumalikust juhtimisest teadmatuse hetkedel, tervestegevamisest, abist kiusatusis, ilmutusist pimeduse ja üksilduse aegadel, uue jõu ja lootuse vastuvõtmisest nõrkuse ja rahutuse silmapilkudel, värs-

kendusist pikal eluteel ja rasketel konfliktidel, kannatuse ja usu uuendusest keskkange-

nud: „Kes silmaveega külvavad, lõikavad hõiskamisega. Kes käib ikka peale ja nutab, seemet külvi tarvis kandes, see tuleb tõesti hõiskamisega ja kannab oma vihkusid.“ (Laul 126:5—6).

Kiri Päästearmee seltsilistele ja sõpradele. Eneseärasalgamise nädalast.

Kõikjal ümber maailma korraldab Päästearmee kord aastas eneseärasalgamispäeva. Nimetatud nädala mõte on, et kristlased igal pool loobuksid mitte ainult mingist naudingust, vaid ka mõnest enamvähem tarvilikust asjast, et ohverdada selliselt kokkuhoitud raha Jumala riigi tööle. Mõned keelduvad sel nädalal võist, kohvist, suhkrust või muust, või jätvad mõne riide ostmata, mida nad mõtelnud muretseda jne. Siis käivad päästesõdurid ja koguvad sarnaselt kokkuhoitud rahad.

Põhjamaades korraldatakse see nädal sügisel, ja ehkki meil Eestis ei ole üldist korjandust selle heaks, siis tahame siingi pidada seda nädalat 30. okt. kuni 5. nov., et ka meie võiksime saada osa ohvrimisõnnistusest.

Loodame, et iga sõdur ja mõned meie sõpradest harjutavad sel nädalal enesalget sõna täielikumaks mõttes. Iga Päästearmee korpus võtab tänuga vastu sellise eneseärasalgamise ohvri, või seda võib ka saata allakirjutatule Tallinna, Tatari 30—2.

„Sest teie tunnnete meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et tema, kuigi ta oli rikas, sai vaeseks teie pärast, et teie tema vaesusest saaksite rikkaks.“ (2 Kor. 8:9).

C. F. Dahl.
Regionijuh.

mist ja võimalikku tühjust, toidust ja joogist, mida ei tunne maailm.

Ärgem unustagem suurt hulka, kes alaliselt kuuluvad vaimulikke tööolusid Teemast, kes käib oma laste eelilve- ja tulesambas kuni tee lõpuni, avatud taevaist, laulest ja rõõmuhüüdest, kanneldest ja palmidest ja inglitiibade lehvitamisest.

Ja kõige lõpuks tunnistusi Jeesusest, heast Karjast, kes kogub oma armsaid ja piirab neid kõiki oma igavese, ärräakimata armastusega, ja igavesest võidust surma ja põrgu üle. Oh, milline jõud ei peitu Vaimu tunnistuses! Nad on osa lõikusväljade ettevalmistusest.

Mõtlege Armeed lauludele! Kuidas ei ole nad tõmmanud endale maailma tähelepanu. Mureta patune kui ka täielik-

LÕIKUS.

Kirjutanud komandör

Dr. teol. S. L. BRENGLET.

takse neid laule, ja nende hääli on kostunud kuni maailma otsani. Meie ei tohi unustada Armeed laule, neil on oma osa — suur osa — lõikusvälja ettevalmistuses. Aga kui me vaatleme Armeed külvi maailma suuril lõikusväljal, peame ka pidama mees, et peale nende pisarate, palvete, tunnistuste ja laulude on tema kirjandus täidetud sõnumiga Jumala armastusest, südamlisest ja manitsusega, ustava hoia-tusega, auliste kogemustega ja kannatliku õpetamisega — täitnud oma osa lõikuse ettevalmistuseks igal pool rahvaste seas.

Ja sellele lisaks on arvamata väärtuslik mõju pärhaded meestest ja naistest elukeskustes ja vabrikuis, kontorites ja ärides, kaevandustes ja köökides, võitlusväljal ja laevadel, enesalgalgimises, andumuses, ustavuses, kannatlikkus ja armastavas teenistuses, millest kunagi ei teatata avalikult rahvale, ent ometigi nad vaiksusest aitavad kaasa lõikus valgendamisele.

Kindlasti peab lõikus sarnasest külvist muutuma suureks, ja nüüd see juba valgeneb kiirusega ja ootab lõikajaid. Oh, et lõikuse Issand saadaks enam töötajaid valgendavatele väljadele!

Kui põllud on valmis, peab koguma vilja kiirusega, muidu läheb see kaduma.

Meie lõikusaeg on käes. Lapseid ootavad meid, et meie koguksime neid Päästja hoole alla. Suur hulk päästmatuid, nii meie oma kui paganamaadel, ootavad meie viivatamata teenistust. Kuidas meie saavutame neid? Kus peame algama? Mida peame tegema?

Peame otsustama, et saavutame neid. Rahvaste hulgas peab kiirustama end lõikus kogumisega. Et see võiks sündida, peab meie üle tulema vägev Vaimu väljavalamine, ja et see võiks sündida, peame meie omakord andma ennast tervelt ja täiesti Jumalale. „Juba nüüd saab lõikaja oma tasu,“ ütles Jeesus. Kas sulle meeldiks, et Jumal on sinu palgamaksja?

Siis peame andma end Jumalale ja tegema tema tahtmist. Kui teeme nii, ja ootame usus

teda, siis me kogeme sarnast nelipüha ja sarnast äratust, mis teeb, et kõik endised näivad olevat vaid väikestena.

Kui meie ei või ise minna lõikusväljale, peaksime andma rikkalikult seda, mida meie omame, nii et võiks saada välja teisi.

Mõni aeg tagasi kohtasin ühel meie väljapäeval kedagi väikest, lihtsat, tähelepanematut naist, kes pidas ülal kedagi misjonäri paganamaal ja kasvatas tema poega, samal ajal ka ta toetas kedagi vana, üksikut meest oma kodulinnas.

Ta tegi kõike seda oma teenistusest, mida ta sai küpsetades leibu, kooke ja pirukaid. Kindlasti laseb Jumal seda naist saada oma palga.

Keegi võrdlemisi vaene mees Kalifornias, jutustas keegi minu sõpradest, peab ülal kaheksa misjonäri. Kui keegi küsis temalt, kuidas see on temal võimalik, vastas ta, et ta elavalt peamiselt kaerajahupudrust ja tarvitavat tselluloidkraesid ning üldiselt elavalt väga ökonoomselt. Teis-

te sõnadega, ta salgas ennast, et sellelabi aidata ja päästa maailma, mille eest Jeesus suri. Jumal laseb seda meest saada oma palga.

Meie võime aidata kaasa suurel lõikusväljal, saates inimestele raamatuid ja kirju.

Keegi härra suitsetas neli sigarit päevas. Siis kord ta kuulis, et võiks osta iga sigari hinnaga ühe Uue Testamendi, ja ta otsustas jätta suitsetamise ja selle rahaga osta ning saata välja Uusi Testamente. Ta tegi nii, ja sellest ajast peale on ta igal aastal annud ära umbes tuhat eksemplari. Mõni aeg tagasi sõitis keegi härra, kes elas sajanõu kilomeetrid emal tollist mehest, läbi linna, kus ta asus. Ta väljus rongist ja veetis kogu päeva otsides meest, et ta võiks tänada teda päästmise eest, mida ta omanud Uue Testamendi läbi, mida antud talle kingitusena. Ka see mees saab oma palga.

Meie kõik võime aidata kaasa lõikusväljale, vastu-pidava palve ja tööga.

Kas Jeesus ei käskinud meid paluda lõikuse Issandat, et ta läkitaks välja töötajaid oma põllule? Ja kas meie siis ei peaks täitma nii lihtsat nõudmist?

On hulk inimesi, kes ise ei või minna aktiivselt välja tööle, ja mitmel on nii vähe, võib-olla mitte sugugi, raha misjonitööle andmiseks, aga meie kõik võime paluda ja uskuda ja loota Jumala töötustele, kuni ta laseb Oigusepäikest tõsta.

ISE.

Me „isei“ on palju visam elu
kui kassil!
Sunni ta alistuma, rõhu teda,
nuhtle teda —

Ent ikka ta tõuseb üles
naeratusega.
Ükski päev ei möödu, ilma
et ta tõstaks
oma vana, tuntud pea.

Ta tahab õelda oma sõna
kõigis meie tegudes.

Meil Jeesus käsu andis:
Kes mind järgib, iseenast
salaku,

ja rääkis ristikandest
igapäev.

Ta teadis seda raske olevat,
ja töötas oma armu hetkel
palaval.

Tee Jumala juurde.

„Aga nüüd olete teie, kes
te varem kaugel olite, Kris-
tuse, Jeesuse sees ligi saanud
Kristuse vere läbi“.

(Eveususe 2:14.)

Ei leidu neile, kes ütlevad,
et Jumal on neist kaugel
teist teod talle ligi tulemiseks,
kui hädatee — ja abi. Sest
ta tuleb aitama.

Tahad sa, et näitaksin, kui-
das see juhtub, et Jumal tuleb
ligi, siis ma ütlen: vaata sel-
lele, kes räägib halastaja-sa-
maaria mehest. Vaata Jeesu-
sele Kristusele! Ta sai ise
meie ligimiseks. Ta tuli meile
nii ligi hädajaal, ligemale kui
ükski teine inimene võib tulla
teisele. Võib ütelda: Ei ole
ühtki, kes stigavamalt oleks

Levitage „Sõjahüüdu“.

meie ligimene, kui Tema. Te-
ma läbi on Jumal meile nii li-
gi, palju ligemal kui mõni
halastav käsi, või armastav
süda. Ja mis oli see, mis tõm-
bas Teda meile nii ligidale?
Meie häda ja Tema halastaja
süda.

Ükski ei või meid aidata nii
kui Tema seda võib. Ta aitab
meid ligemale Jumalale. Seal
seisab Ta ise, armastades
meid. Ja Tema elu on vaid:
armastus. Ja sellepärast on
Ta elav keskpunkt riigis.

Sellepärast, et Ta ise on ar-
mastanud, annab Ta ka
suure käsu meile: sa pead ar-
mastama. Meie peaksimis vas-
tama, kui esimesed õpilased:
armastagem, sest ta on meid
esiteks armastanud!

Ta eksis.

Kirjutanud kapten

ERIK EGBERG.

Oli keegi rikas mees, kelle
põllud kandsid palju vil-
ja, nii algab jutustus. Ja meie
teame hästi selle jätkamist.
Lainetavad viljapõllud andsid
talle teada, et tema praegused
aidad olid liiga väiksed kogu
vilja mahutamiseks. Ta muu-
tus nukuraks, plaanitses, ja lei-
dis peagi väljapääsu. „Seda ma
teen,“ ütles ta, „ma tahan oma
vanad aidad maha kiskuda ja
uued ja suuremad ehitada.“
Õeldud, tehtud. Rikas suurta-
lunik hõõrus muheldes oma
käsi, mõeldes kõigile headele
tulvikupäevadele. Aga — ja
harva on too väike sõna saa-
nud ärritavamalt ja suuremat
õnnetust kuuluvat kõla kui
selles loos — Jumal ütles:
„Sel õösel nõutakse sinu hing
sinu käest.“

See on kogu jutustus. Traa-
giline, pörutav jutustus suu-
rest eдукast mehest, kes tegi
suurimat eksitust oma elus, ja
ärkas liiga hilja nende näge-
miseks.

Kõigesmalte tegi ta suure
vea, arvates end olevat
rikka, kui ta tõeliselt oli
vaene.

Ta nautis Jumala heatege-
mist ja ande, kuid näis kiit-
vat vaid ennast kõige oma
edu pärast. Ta ei tänanud Ju-
malat, kes laseb oma päikset
tõusta nii heade kui halbade
üle ja laseb vihma sadada nii
õigete kui ülekohtuste üle. Ta
uhkustas oma kasvava varan-
duse üle. Ta mõtted ja ta hu-
vid olid kasvanud maailma
külde. „Inimene peab maa üle
valitsema,“ ütles Looja algu-
ses, ent mees meie jutustuses
oli sattunud ümberpöördu-
suhteisse: maa valitses tema
üle.

Ei ole tarvis omada külluses
varandusi, et sarnaneda tol-
lele mehele. Inimene võib siis-
ki olla täiesti kõidetud mai-
seist asjast. Ja võib-olla, et
inimesel väikese varandusega
on raskem vabastuda maiseist
muredest kui seda on rikkal.
Vaene on ju rõhutatud ja sunni-
tud kandma suurema osa oma
muredest kuni ülalpidamise saa-
miseks. Kalduvus täiesti an-
duda maisele asjale, on nii-
siis igas rahvakihis. Elatakse
oma tööle, lõbudele, oma sõp-
radele. Pilgud tõstetakse har-

va või ei kunagi igavesile as-
jale. Unustatakse tähtsaimat
meie sees, ettevalmistust tule-
vikule.

Läheme tagasi oma jutu
juurde: Jumal ei näinud tolle
mehe juures mingisugust rik-
kust. Kui Jumal kutsus teda
arundamisele, oli ta vaid va-
ene mees. Ta ei omanud seda,
mis teeb inimest rikkaks Ju-
mala silmis. Kõik, mida ta
omas, oli tema aitades. Ja see,
mida ta arvas omavat, kuulus
Jumalale; ta ise oli, vaadatuna
sügavamale, vaid vaene in-
mene.

Olgem hoosad, et kogume
endile varanduse taevas, hävi-
tamatu ja igavesi varan-
dusi. Meie võime omada seda,
millel on väärtus Jumala sil-
mis. See on jumalik loomus,
tõsine headus ja armastus, mida
tema võib luua meis. Vaid
see, kes omab sarnast varan-
dust, on rikas Jumala ees.

Teiseks ta tegi suure vea,
arvates end olevat
targa, ent Jumalast peeti teda
jõledaks.

Kindlasti vaatadis inimesed
temale kui mõistlikule ja jä-
relemõtlevale mehele. Ta tea-
dis, kuidas korraldada oma as-
ju. Kui ta lõikused muutusid
suuremaks, teadis ta juba õigel
ajal õiget mõtu ja õigeid sam-
me, mida oli vaja, nagu nä-
gime jutus. Vanad aidad kisti
maha ja uued ehitati. Ta oli
meie hea arvestamisega ja
praktilise meelega.

Ent kesk oma tarkust tegi
ta hirmuäratavat eksitust, jät-
tes hooletusse ärraäkimata
tähtsusega asja.

Ta uskus, et hing võib elada
ajalikest asjust.

Kuule, mida ta ütles:
„Ja ma tahan oma hingele
õelda: Minu hing, sul on pal-
ju varandust kokku pandud
mitmeks aastaks.“ Nagu mai-
sed lõikused ja varandused
suudaksid anda midagi hing-
gele! Milline rumalus targa
mehel.

Hing ei või elada ajalikest
toitudest. Ta närbub ja sureb,
kui teda ei toideta teisel vii-
sil. Või kas meie ei ole koha-
nud inimesi, kes ümbritsetud
igasugusist maiseist eesõigu-
sist, on oma hinges ääri-

selt vaesed? Ja kas me pole
näinud ka vastandit sellele?
Vaesed mehed ja naised, kes
vaevalt teadsid, kuidas nad
saavad tänapäevast leiba, kuid
rikkad, tugevad ja võidukad
oma hinges.

Elamiseks vajab meie hing
vaimset toidust. Nad peavad
jooma teistist kaevest kui aja-
likest. Hing tarvitab Juma-
lat. Vana kirikuksa leidis la-
henduse, kui ta ütles: „Sina,
Issand, oled loonud meid oma
sarnasiks, ja meie süda on ra-
hutu seni, kui ta on leidnud
rahu sinu.“

Purustavalt, väärtust ka-
handavalt, langes Jumala ko-
hus targa, järelemõtleva, lu-
gupeetud mehe üle: „Sina
jõle!“ — Kesk oma tarkust oli
ta unustanud, mis on tarkuse
alguses, unustanud Jumala ja
oma olenevust temast.

Veel üks asi, milles too
mees eksis, oli tema arvamine
omavat

head tulevikku, olles ometigi
ilma tulevikuta.

Ta uskus, et tema elu on
pikk, ja valmistis selle vastu,
ent unustas igaviku. Ta uskus
paljudesse aastatesse, millal
ta võib saada osa Jumala õn-
nustusist. Aga ta unustas aru-
andmise, unustas, et tema rik-
kus oli vaid laen, et aeg ei
kuulunud temale.

Kui sellepärast Jumal üt-
les: „Sellel õöl,“ oli kõigil
ta lootuslik lõpp. Kõik, mida
ta evis, kuulus vaid sellele
ajale, kõik ta huvi oli liikun-
ud vaid praeguses. Teisel-
pool piiri ta ei omanud midagi.
Ta silmad kunagi ei kiin-
dunud sinna. Kogu ta olemas-
olu oli piiratud selle maail-
maga, ja sellepärast tal ei jää-
nud järele midagi, midagi, kui
ta ajalik olemasolu lõppes.

Ent meiega ei pea olema sa-
muti. Meie võime omada too-
tuse, mis sirutub teisele poole
sellest ajast. Meie lootused ei
pea jääma püsima siia poole
piiri. Meie võime saada sar-
nase veunde, millest üttele lau-
lik: „Mu tulevik on helk ja
pikk, ta sirutub üle ajapii-
rest.“ Meiega võib see olla nii,
kui võtame õpetust rikka me-
he loost, kui otsime rikkusi
igavese väärtusega ja püüame
saada tarkust Jumala mee-
le järele.

Suurim põhjus rikka ta-
luniku õnnetuses oli, et
ta ei arvestanud Jumalaga.
Oled sa seni teinud sama suu-
re vea kui too mees? Tee siis
parandust. Mõtle, et Jumalal
on õigus sinu üle. Ta on sind
loonud, ja ta armastab sind.
See on arm, et võid arvestada
temaga.

Usupalve tähendab palju.

Kõikteadev ja vägev Jumal

„Ka seal, kus meie midagi ei tea, nõu ja abi kõigis Ta teab.“

Kahtlemata on enamus inimesi arusaamisele tulnud, et nende teadus ja võimed on mitte midagi ning abitus väga suur. Üks ja teine mõtleb enese omavast teadust ja jõudu, mis lahendab kõik eluprobleemid. Kuid siis korraga ta saab tunda ja näha, kui vähe ta teab ja kui vähe on tal jõudu iseseenes, et elust läbi lüüa. Esimesest päevast, tulles maapeale kuni viimaseini jätame meie tunnistuse meie mõistmatusest ja abituusest.

Kas oleme müüdnud selle abituusele, teadmatusele homsest päevast? Kas saarnane seisukord toob meile muret ja allasuruvust? Ja, see oleks nii, kui me jääksime ainult oma teadmiste ja jõu juurde, mida omame. Aga sellejärele, et iga inimene võib võimaluse võtta kõikteadevalt ja kõikvõimsalt Jumalalt tarkust ning jõudu, võime eitavalt vastata sellele küsimusele. Väljavaated elus on meile heledad, sest ka kõige nõrgemal pole tarvis elada mures ja pettumises.

Üks neid suuri ja aulisi omadusi, mida öeldakse Jumalal olevat, on kõikteadvus. Midagi meie elus pole varjatud Tema eest. Ta teab meie võimeid õnnestuseks, kuid ka meie ebatäiuslikkust ja piiratud teadust. Kindlasti oma nõrkuses omame õnnistusi, sest selle läbi tunneme vajadust Jumala järele, võites kindlust ja õnne elus. Nõrkuse teadmine paneb meid elu mitmes olukorras otsima abi Tema juurest.

Jumal tunneb ka seisukordi, milles elame. Tal on meele silme päev, vaatab käesolevat ja teab, mida homme päev toob enesega. „Seal, kus meie midagi ei tea, nõu ja abi kõigis Ta teab.“

Kas Kõikteadja on rahul vaid teadmisega meie nõrkust? Ei! Kõikteadja omab armastust tugevat ja suurt, et inimesi imeliselt aidata. Niisiis kõikteaduse kõrval on ka veel teine omadus, kõikvõimsus, ka see on suur ja täielik. Jumala kõikvõimu läbi võime vastu võtta seda jõudu, mis aitab meid saada võitjateks kõigis olukordades.

Me peame alanduses otsima kõikteadja ja kõikvõimsast Jumalat, tunnustama oma nõrkust (Lõpp 8. lhk.)

Sügis.

SÜGIS! Vanake istub mõtteis. Väljas on langenud lehed, mis mitte kaua aja eest olid nii rohelised ja värsked. Sügistunne on tulnud ka majja. On õhtu, ja videvik vajub aeglaselt üle madala majakese. — Sügis! — Mitme! korral oli ta kogunud sügist; see tuli ju igal aastal, et kunagi ta polnud kõnelnud nii vägevasti temale kui sel aastal. Miks? Ja ta mõistis seda nii hästi, vanakene — ligines ka tema sügis, kui ta ise pidi seisma elulõpul. Aeg oli läinud nii nobedasti. Ja palju on mälestusi, mis meenuvad.

Ta mäletab kevadet — oma nooruskeedet — isegi tagasi lapsepõlveni, millal ta istus ema põlveld samas väikeses, vaeses majas.

Mida ütles ta ema nii sageli, kui eriti sarnaseil sügispäevil, kui tuul vingus ümber maja, puud kõikusid ja lehed langevad? Oh ja, ta mäletab seda hästi. Ta ütles seda sarnase õrnusega, kui võib öelda ainult ema? „Mu poeg, varsti lähed sa välja inimeste hulka. Vaata ette, et külvad

nud, sest ta ei olnud põgene- nud Jumala juurde.

Korduvalt ta lubas endale, koguda end; ent aastad möödusid, ja oma parimas eas ta oli joomaori, rõhitud patust.

Ühel õhtul ta tuli hilja koju; väikeses majakeses oli nii vaikne. Ta eksis ja tuli ema tuppa. Seal ta lamas põlvili oma sängi veeres väikse õilambi valguses. Ta kuuleb, kuidas ema hüüab ahastuses: „Päästa mu poeg! Päästa mu poeg!“

See mõjutas teda, ja ta tegi uusi töotusi oma vana elu katkestamiseks. Ent piisas vaid töotustis.

Oli raske päev, kui ta seis- sis oma ema surisängis juures. Ta oli ainuke, kes tähtnud aidata teda, ja nüüd pidi ta lahkuma; see mõte näis temale võimatuks.

Ta istus vaikselt tema sängi; oli sügispäev. Ema lamas seal kahvatuna — mure, hool ja kannatus olid vajutanud pitserimärgi tema palgele. „Minu süü — minu süü —“ see torkas teda kui terava mõõgaga. — „Minu süü!“

Anna end Teesusele!

sarnaselt, et võid loigata seda rõõmuga! — Tulebmat inimest kui ema, ei leidnud. Ta mõtles kõik nii hästi oma manitsustega.

Ent kuidas oli kõik läinud? — Kas ta ei toonud oma emale tõukeid ja muresid kogu aeg, kui ema veel elas? Oma nooruse oli ta heitnud ära, ja ei olnud küllvanud head seemet, — jah, enamasti küll halba.

Täna olid ta mõtted nii laiali; nagu kogu ta elu oleks uuesti mõõdunud ta silmist.

Ta näeb ema seisvat oma ees, mure silmades, igal korral kui ta tuli koju joojund. Ta andestas talle uuesti ja uuesti. Lõpuks teda viidi ära kodunt; — ümbruskonna inimesed ei tahtnud oma ligiduses „rahurikkujat“. Naabrid vaatasid temale põlgusega. Kui nad vaid oleksid teadnud, kui meeldivi ta oleks tähtnud olla teistest; aga ta nagu ei võinud; tahe jõovastavate jookide järele köitis teda sarnaselt, et ta pidi jooma!

Siis tuli vallavanem, ja ta pidi jälgima. Ema seisis trepil, ja ta näeb veel praegugi tema pilku. Milline valu emale!

Teda pidi harjutama loobuma joomisest — ja saadeta kuskile asutusse, kuhu teda ka viidi; ja ühe aasta sel viibimise järele, ei olnud kuigi palju kasu. Igatsus kangete jookide järele ei olnud sur-

ema ei ühtlunud ühtki etteheitvat sõna — ta vaid siis armastavalt ta kätt ja sosistas: „Sügis Issand kutsub sind, mu poeg! Eks sa tuled järele?“

„Ja, ema,“ sosistas ta vaevu.

Ta sulges oma silmad surmas, tema ema, ja tema järele jäi kõik nii tühjaks.

Ema palve sai kuulnud. Lõikuseissand kutsus nii valjusti, et ta ei suutnud enam seista vastu kutsule.

Kui ta istus seal oma mõtetega, oli muutunud pime- daks, ja tuli ahjus oli kustunud. — Mõni aasta oli möödunud, kui ta jälgis Issanda kutsut. Need olid head ja rahu- rikkad aastad.

Kindlasti oli olnud ka tormisid, ent ta rõõmustas teadmisesest, et vabastamisepäev läheneb. Ja ta sosistas enesele: „Ema, sa oled saanud tasu oma paljudele palvetele.“

Ta oli olnud kaasas vilja- koristamisel, ja seal oli nii palju, mida pidi eraldama viljast kõlbmatuna.

Ta oli mõelnud siis, ja mõtles nüüd sedasama, et Lõiku- seissand leiab kord suurel päeval palju kõlbmatuid.

Ta põlvitus. „Tänu, Issand, sinu armu eest patuse vastu, nagu mina!“ Ja lisas juurde: „Issand, oh et sa leiaksid mind kõlvuliku!“

RAKVERE.

On rõõm kirjutada oma esi- mest raporti Rakvere korpu- sest. Kõige pealt tänan seltsi- lisi ja sõpru, kes juba raud- teejaamas meid, naerul nägu- dega, lahkesti teritasid ja mille osaliseks saime ka teri- tuskoosolekul ja hiljem. Meie tunneme end kodus ja Jumal on oma õnnistusi jaganud meile siin. Koosolekuil oleme tunn- nud Tema ligiohu, mille eest kiidame teda. Eriti rõõm oli meil teritada kolonel R. Sjö- blomi meie keskel neljapäe- val 8. sept., kes juba esimesel hetkel jagas püksepaistet ja rõõmu. Koosolek oli õnnista- tud ja Jumal kroonis seda nelja hingega risti all. Lau- päeval 17. sept. kogunesime laulude õhtule, kus hea vaim haaras kõiki kaasa Jumalat kiitma lauludega. Nii edasi, Is- sandat kiitset, kuni eksinud hinged otsivad teda, kes neid lunastanud! I. Nurmela.

„SÕJAHÜÜD“ AUNIMESTIK.

Nr. 109 — august 1938.

Ohvitserid:

Kapt. J. Padar 70, kapt. V. Muul 60, kapt. H. Eimann 50, pr. leit. H. Ole 50, kapt. A. Tenen 25.

Sõdurid ja allohvitserid:
Seers. F. Leemant 50, seers. J. Kanter 50, sõd. H. Levan 50, env. L. Bakul 40, K. K. Th. Lappard 37, sõd. A. Lepik 30, seers. A. Kross 25, sõd. R. Shiver 25, kand. V. Puseupp 25, nekr. A. Laam 25.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piibli tekstid oktoobris.

Estri r.	16. P. 9:20—32
1. L. 1: 1—12	10: — 3
2. P. 1:13—22	Taav. 1.
3. E. 2: 1—11	17. E. 84: 1—12
4. T. 2:15—22	18. T. 85: 1—13
5. K. 3: 1—7	19. K. 86: 1—17
6. N. 3: 8—15	20. N. 87: 1—7
7. R. 4: 1—9	21. R. 88: 1—18
8. L. 4:10—17	22. L. 89: 1—18
	23. P. 90: 1—17
	24. E. 91: 1—16
9. P. 5: 1—14	25. T. 92: 1—15
10. E. 6: 1—14	26. K. 94:12—23
11. T. 7: 1—10	27. N. 95: 1—11
12. K. 8: 9—17	29. L. 97: 1—12
13. N. 8: 9—17	
14. R. 9: 1—16	30. P. 98: 1—9
15. L. 9:10—19	31. E. 99: 1—9

Palveained.

Oktoober 2. Kõik Issanda tõeõigetjad.
„ 9. Kenya ja Lääne-Aafrika.
„ 16. Heategev 135.
„ 23. Kõik, kes tõeõitavad
stseeni taga.
„ 30. Ameerika thendriigid.

Levitage „Sõjahüüdu“!

MIS PÄASTIMINE TÕESTI ON!

ARMEE EMALT.

1.

1. Oh minuga nüüd tule Kolgata ristile. Seal allik on veel praegu. Nii sügav, puhas see. Et patust vabastada. Seal Jeesus suri ka. Ta tahab oma väega Meid hoida kurja eest.

Koor: :. Ta võib täiesti päästa sind! :. Kas sa kahtled veel, Ennast anda Tal, Ta võib täiesti päästa sind!

2. Nüüd täielikku päästmist Sul praegu annab Ta ja puhastamist patusi. Sind võtab vastu ka. Sest siruta käed vastu, Sul allik avatud ja vaimus lenda üles. Ta võtab vastu sind.

3. Mis imelise rahu Ma Temalt omanin. Ja rääkimata rõõmu. Kui uue võidu sain. See õnn on arvamata. Mis südamd täidab nüüd! Kes suudab ära mõista Nii aulist kingitust!

2.

1. Külva sa hädad seemet vara elu algul. Teisi päästma tõtta, ennast ohverda. Varsti jõuab sügis, millal võidurõõmus theskoops kõik põllult vihud kogume.

:. Vihud kogume :. Võidurõõmus põllult vihud kogume.
2. Kui sa nuttes külvad elu noorel ajal, Südamd jõuad anda — Jumal tasu sul. Pisaraid ei ole sellel rõõmupäeval, Kui me kord kõik lieme lõikust koguma.

3. Külva päiksepaistel, või kui taevast pilves, Külva hoolimata eluraskustest. Kui on valmidin vii, meie valud valkind. Viljalõikusle rutab hingeke.

3.

1. Iga hing sin tunneb janu. Otsib vabastamist patust. Isa sõnum kõigil kõlab. Igaüks võib armu saada.

Koor: Igaüks võib tulla nüüd, Igaühel Jeesus ootab, Armastalt kätt Ta sirutab, Ühtegi ei lükka ära.

2. Sõnum kõlab kõigil rahval, Kõigil keelteil, suguvõsal. Mitte ükski targal, rikkal, Tüna Isale, see kõigil.

3. Kõigil vaestel, vaevatuil rõõm ja lootus ärkab jälle, Kaob kurbus, kaob kartus, Igaüks seal jõudu omab.

4. Kõigi maade rahvastele Kõlab päästmise hüüdsõna, Kuulen täna Jeesust hüüdvat: „Kes Mu juurde tulla tahab?“

Anna end Jeesusele!

4.

1. Üks allik voolab verrega. Veel Päästaja haavast. Kui tuled, pesed ennast sa, Saad puhtaks pattudest.

Oh, imeik allik, lahti mu eest! Oh, imeik allik, lahti minu eest!

2. Vaat! rõõvel leidis ristil peal Kõrd selle allika. Ka minu hirmsad patud seal. Said pestud verrega.

3. Ka jalatu sai kindjaks Seal vereallikal. Ja sündind pime nägijaks. Nii mitmed terveks veel.

4. Ma leidisin selle allika Mu Päästaja haavast. Ja kuni koju jõuan ma, Ta verest laulan siin.

Peab kartma, et tuhanded vaatavad Kristuse peale, et Ta päästaks neid patu tagajärgedest — see on, pörgust — aga ise teevad edasi pattu.

Nad mõistavad täesti valesti Jumala Kristuse ülesannet ja tööd. Nad ei näe, et tema ei tulnud ainult, et viia inimesi taevasse, vaid viima neid tagasi kooskõlla oma isaga. Nad vaatavad lepituse kui mõnele väljapääsu kavale taevasse pääsemiseks, jättes nende iseloomu muutmatuna maailmas.

Nad unustavad, et jumalikkuse vaatepunktist on patt palju suurem kurjus kui pörgu; nad ei näe, et see on esimene kurjus. Kui ei oleks pattu, siis ei oleks tarvis pörgut. Jumal päästab inimesi patu tagajärgedest vaid siis, kui Ta päästab neid patust enesest; ja see on suur kindel Kristuse töö — päästa oma rahvast nende pattudest!

LAULUD.

5.

1. Siin rutuliselt edasi Käib ristisõjamees Ja laulab ikka rõõmsasti: Mul parem aeg on ees.

Oh mis õnn ja rõõm, Kui näha saan ma Jeesust lõpmata, Kui Talle pruut saab laulatud Kõrd oma pelega.

2. Ta tee viib läbi kõrbedest, Kus murdjad clajad, Ta kannab mõõka, lauldes seal: Mul parem aeg on ees.

3. Kui saadan ülele: põgene Ja jäta Issandad, Ta kuulab rahusõnumit: Mul parem aeg on ees.

4. Kui ihu raskelt kannatab Ja silmad seisvad vees, See mõte südamd kinnitab: Mul parem aeg on ees.

5. Kui viimaks võitlen surmaga Ja süda nõrkeb sees, Siis õhkan valksee hälega: Mul parem aeg on ees.

7.

1. Teada on, kuis Jeesus maa peal Viibis merelainetel Ja kui tormi ta kord käsis valkida; Abiotsijad ta aitas, Troostis kurbi südameid, Sest veel võime rõõmsalt laulda: „Ta on sama tänagi!“

Koor: :. Ta on sama tänagi! :. Kadunud Ta otsib veel, Päästab, juhü õigel teel. Jah, ta on sama tänagi!

2. Kui kord Partimeus kunüis Jeesust mõõda minema, „Halasta mu peale,“ valjut hüüdis ta. Pimedad said nägijateks, Mitmed kurdid kuuljateks. Sest veel rõõmulaulu laulgem: „Ta on sama tänagi!“

3. Nõdrad, vigased ja vaesed, Önnetumad, eksinud, Jeesu armuhõlma tulla võivad nüüd. Ära kahtle, tule julgust! Nüüd Ta kutsub, palub sind, Võta vastu elupäike: Ta on sama tänagi!

9.

1. Armas hing, sa Jeesu juurde tule nüüd. Tema sõõpe vaev ja mure, tule nüüd. Tema, kes su järel ruttab, sinu häda üle nutab, Lahkesti sind vastu võtab, tule nüüd!

Jeesu nimel, tule nüüd! Ta on su armus vend! Annab andeks kõik su süüd, Sest ruttas, hing, ja tule nüüd.

2. Pimedusest valgusse tule nüüd! Taeva au ja õndsusele tule nüüd! Patule end oled andnud, Jumalale vastu pannud, Tema viha alla saanud, tule nüüd!

3. Oled väsinud patu varvast, tule nüüd! Nii eind Issand hüüab taevast, tule nüüd! Tema juurde kärmest ruttas, armust armu vastu võta, Tema välja sind ei lükka, tule nüüd!

4. Kuidas võid sa aega viita? Tule nüüd! Kust su hing võib rahu leida? Tule nüüd! Oigu see on ülem mure, et sa igavest ei sure, Oma kallil Päästaja juurde tule nüüd!

(Järg 7. lhk.)

Komandör lt. ja proua Bower juhatab koosolekuid:

Laupäeval, 29. okt. kell 19.30 — Tallinna II

Pühapäeval, 30. okt. kell 10.30 — Ühine pühitsuskoosol. Tallinna I

Pühapäeval, 30. okt. kell 19 — Päästmisk. Tallinna I Esmasp., 31. okt. kell 10.30 — Tartus

Teisipäeval, 1. nov. kell 19.30 — Rakveres

Neljapäeval, 3. nov. kell 19.30 — Tallinna I (ohvitseride demonstratsioon).

Olete tervitatud oma võtma!

8.

1. Kallis Jeesus, Sa mind päästad, Au ja kiitus olgu Sul! Sinu kallid veri peseb, Au ja kiitus olgu sul!

Koor: Au ja kiitus, Jeesus päästab, Au ja kiitus Talle! Kallis veri patust peseb, Au ja kiitus Talle!

2. Kuu muu hing sin otsis Rahu eluvõitluses, Kui end võimaks tervelt andsin Jeesusel, siis päästis Ta alla.

3. Sinu peale üksnes loodan, Vereväge tunda saan. Sinu haavuses end peidan, Säälit ei ilal lahku ma.

4. Sinu teenistuses tahan Elada ja surra ka, Tunnistada Sinu armust, Mis mind pühitsenud on.

kust, äraripuvust Temast, samal ajal vastu võtma Temalt jõudu ja teadmist. See on, mida vajame elus.

Sarnane olenemine Jumalast on kinkinud kõigi aegade kristlastele õnne ja kindlust elus, lahutades neid täiesti maailmast. Nad on võinud kõigis muredes ja pettumusis juubeldavalt laulda:

„... nõu ja abi kõigis Ta teab.“

„Sa, kiusatud, põlatud ja kurb hing, kas sa ei usu, et su Isa võib aidata sind? Usud sa, et need haavad, mis su teadmatus ja nõrkuse põhjusel on tekkinud hinge, võivad kõik-teadja ja kõikvõimsa Jumala läbi saada parandatud? Kas sul on lootust tulevikurõõmu ja võitu? Meie Isa on ju kõik-teadja ja kõikvõimas Jumal, ja meie, Tema lapsed, võime julgelt ühineda laulja sõnadega:

„Mu tulevik on veel tundmata, kuid tänini Ta mind kannnud; sest laulan, õnnelik, mureta, vaat täna aitab mind Issand.“

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga nastas 1 kr. 25 s., ½ n. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumisaeg 1. oktoobril 1938. a.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther.

Väljaandja: Päästarmee.

O.-l. „Vaba Maa“ trükk Tallinnas.